

Planta permanente

Direcció: Ezequiel Radusky

Països: Argentina i Uruguai (2019)

Festival de cinema llatinoamericà

Fitxa tècnica

Guió Ezequiel Radusky, Diego Lerman **Fotografia** Lucio Bonelli **Música** Maximiliano Silveira **Interpretació** Liliana Juárez, Rosario Bléfari, Verónica Perrotta, Sol Lugo, Nina Vera Suárez, Horacio Camandulle, Diego Aroza, Gustavo Portela **Durada** 78 min **Gènere** Drama social **Llengües** Espanyol
No recomanada per a menors de 7 anys

Sinopsi

La Lila i la Marcela són dues velles amigues que treballen com a personal de neteja en un edifici ministerial i en secret regenten un menjador clandestí dins de l'edifici. Quan una nova autoritat s'imposa al lloc de treball, causa una sèrie de canvis que posen a prova la seva amistat. (Sensacine)

Crítica

Després de codirigir Los dueños (2013) amb Agustín Toscano, Radusky es retroba amb les protagonistes de la seva òpera prima per a un retrat impiadós sobre les relacions laborals en aquests temps. Es tracta, a més, de l'última actuació de la gran Rosario Bléfari, mentre que Liliana Juárez va ser consagrada per la seva interpretació a la Competència Internacional del Festival de Mar del Plata 2019.

En la línia d'aquest cinema social francès com *Recursos humanos*, de Laurent Cantet, i *La guerra silenciosa*, de Stéphane Brizé, **Planta permanente** se submergeix al micromon de les treballadores i els treballadors d'una Direcció d'Obres Públiques provincial. Les protagonistes són la Lila (Liliana Juárez) i la Marcela (Rosario Bléfari), unides en diversos terrenys i ambdues empleades de neteja de l'organisme. A més, s'ajuden a la cuina (casolana) i al servei de dinar (artesanal i fins i tot una mica improvisat) per als seus companys, cosa que els assegura també un ingrés extra.

Quan canvia la gestió i la nova secretària (Verónica Perrotta) assumeix les seves funcions venen acomiadaments, designacions i canvis dràstics en l'organització i dinàmica interna. La flamant funcionària accepta la instal·lació d'un nou servei gastronòmic més organitzat i professional i, per mantenir aquesta funció, la Lila haurà de negociar amb persones i interessos més foscos. Sorgeix, a més, un profund cisma afectiu i laboral amb la Marcela.

Radusky maneja la narració amb solvència, aconsegueix notables actuacions de les dues protagonistes i de la majoria dels intèrprets secundaris i, si bé aquí hi ha un ampli espai per a la denúncia, mai no abandona un benvingut humor negre.

Més enllà d'algun punt de gir una mica obvi i maniqueu que es produeix en el segon terç del film, en bona part dels seus concisos i potents 78 minuts **Planta permanente** resulta un intel·ligent i angoixant acostament a les misèries de la burocràcia i, sobretot, a com la manca de diàleg, solidaritat i consciència de la classe treballadora obre o facilita el camí per a les divisions internes i la posterior manipulació des del poder. Com deia Martín Fierro, "si entre ells es barallen, els devoren els de fora".

Diego Batlle – otrosocines.com